

да се спратъ и край морето. Тѣ не могатъ да понесатъ подобенъ ураганъ. Той ще мине и ще ги помете...

— Бре, дека да имаме поне десетъ отъ тия тѣхнитѣ, та да имъ кажемъ какъ се пѣрди въ джамия!... Малко сж нашитѣ...

— Късметлии сѣрби... Съглашението ги праща да се натикватъ на ножоветѣ ни... И ние ще пострадаме, ама и тѣ бѣлъ день нѣма да видятъ...

— Тѣ видѣха днесъ бѣлъ вѣлкъ...

— Ще му присѣдне на Сарй, да ходи изъ София, като пѣтель на бунице...

— И кралъ Миланъ осемдесетъ и пета щѣше да пие бѣло кафе въ София, ала яде пердахъ на Сливница...

— Мишо, ти какъ мислишъ... утре ще има пакъ рѣзня... Искатъ тия кутели да помагатъ май на ромѣнциѣ... Нѣщо трѣбва да сж ги назорили... Твоя, безжичния нѣщо не донесе ли отъ Добруджа...

— Днесъ се наниза на шиша му единъ сръбски снарядъ, отъ английска марка, та не може да приема вѣлнитѣ на кашаваритѣ...

— Бре, Мишо... ами тия проклетници днесъ ни забравиха... Ахъ, тѣхната... Ти постой тука ди вида какво правятъ... Ако нѣщо гащитѣ имъ сж се изцапали да имъ дамъ други...

— По хубаво ги прати въ Бродъ да ги изператъ...

— А, майки, тамъ може сѣрбитѣ да имъ се озжбятъ. — Тоя, който трѣгна да търси кашаваритѣ се сблѣска съ менъ...

— Кжде отивашъ?

— Ще търся кашаваритѣ, г. Подпоручикъ... Тѣ нѣщо сж я забѣркали днесъ...

— Ако е останало нѣщо отъ казанитѣ имъ!

— Майки, тѣ сж джанабетъ хора... не сж като насъ... Тѣ си иматъ галерии и гато затрѣщи отъ къмъ Сарай, тѣ се крятъ като въ миша дупка...

— Гладенъ ли си?

— Кашяло да не съмъ гладенъ... Не съмъ турилъ троха въ устата си... Торбата е праздна.

— Тогава петъ-шестъ души да отидатъ за храна, каквото намѣратъ да донесатъ и за другитѣ. Изглежда, че нощесъ нѣма да спимъ.